

AGATHA CHRISTIE

Ατέλειωτη νύχτα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ατέλειωτη νύχτα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Endless Night*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1967. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις *Λυχνάρι*, με τον τίτλο «Η προφητεία της τσιγγάνας»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3756-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3757-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * **<http://blog.psychogios.gr>**

AGATHA CHRISTIE

Ατέλειωτη νύχτα

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζγουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης

πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

*Στη Νόρα Πρίτσαρντ
Από την οποία άκουσα για πρώτη φορά
τον θρύλο για τη Γη της Τσιγγάνας*

Κάθε απόβραδο και κάθε ανατολή
Μέσα στη δυστυχία γεννιούνται μερικοί.
Κάθε αυγή και κάθε βραδιά
Κάποιοι γεννιούνται με κάθε χαρά,
Κάποιοι γεννιούνται με κάθε χαρά,
Και κάποιοι άλλοι σε στέλειωτη νυχτιά...*

---

* Ουίλιαμ Μπλέικ (1757-1827), *Auguries of Innocence*. [Σ.τ.Μ.]

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Σε ηλικία 77 ετών η Άγκαθα Κρίστι έγραψε το μυθιστόρημα Ατέλειωτη νύχτα. Δημοσιεύτηκε στις 30 Οκτωβρίου του 1967 και τις αμέσως επόμενες μέρες απέσπασε πολύ θερμές κριτικές, ίσως και κάποιες από τις θερμότερες κριτικές που δέχτηκε ποτέ.

Η ίδια εξομολογήθηκε ότι είναι από τα πολύ αγαπημένα της βιβλία και μάλιστα ότι το συνέγραψε σε έξι εβδομάδες, ενώ ο συνηθής χρόνος ολοκλήρωσης ενός βιβλίου της ήταν τρεις με τέσσερις μήνες.

Το 1972 έγινε ταινία σε σκηνοθεσία του Σίντνεϊ Τζίλιατ, αλλά δεν πήγε καθόλου καλά στη Μεγάλη Βρετανία –η ίδια η Κρίστι δεν έμεινε ιδιαίτερα ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα– με συνέπεια να μην προβληθεί ποτέ στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Το 2008 διασκευάστηκε για το ραδιόφωνο ενώ την ίδια χρονιά εκδόθηκε ως εικονογραφημένο μυθιστόρημα.

Παρόλο που η μισ Μαργκντ δεν εμφανίζεται σε αυτό το βιβλίο, η τηλεοπτική διασκευή, με την Τζούλια Μακένζι στον ρόλο της ερασιτέχνη ντετέκτιβ, τη θέλει να λύνει και αυτό το μυστήριο, με κάποιες ελάχιστες αλλαγές στην πλοκή της ιστορίας.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μάικλ Ρότζερς

Η ζωή για τον Μάικλ είναι μια περιπέτεια. Παρατάει τη μια δουλειά μετά την άλλη όταν παύει να του αρέσει, καταφέρνει όμως να τα βγάλει πέρα με ευκολία. Ιδιαίτερα φιλόδοξος, θέλει να αποκτήσει το δικό του ονειρεμένο σπίτι σε έναν συγκεκριμένο τόπο, στη Γη της Τσιγγάνας, και να ζήσει εκεί με τη γυναίκα που αγαπάει.

Έλι Γκάτμαν

Μοναδική κληρονόμος μιας αμύθητης περιουσίας. Γλυκιά κι ευγενική, καταπιεσμένη από το περιβάλλον της και την οικογένειά της, ερωτεύεται και προσδοκά μια ευτυχισμένη ζωή δίπλα στον σύζυγό της και το υπέροχο σπίτι τους.

Γκρέτα Άντερσεν

Σκανδιναβή ξανθιά καλλονή, συνοδός της Έλι, πολύ αποτελεσματική και ικανή στη δουλειά της, κανονίζει τα πάντα και ωθεί την Έλι να αποκτήσει μια πιο ελεύθερη ζωή.

Ρούντολφ Σαντόνιξ

Μυστήριος αρχιτέκτονας, άρρωστος, με ελάχιστους μήνες ζωής μπροστά του. Κατανοεί τις μύχιες επιθυμίες των ανθρώπων και χτίζει τα σπίτια τους όπως ακριβώς τα ονειρεύονται, ακόμα και αν οι ίδιοι δεν μπορούν να το εκφράσουν με σαφήνεια. Το ίδιο καλά διαβάζει και τους χαρακτήρες τους.

Έστερ Λι

Ηλικιωμένη Τσιγγάνα που ζει στο χωριό. Λέει τη μοίρα κατόπιν πληρωμής και μερικές φορές διασκεδάζει τρομάζοντας τους ανθρώπους με απώτερο σκοπό να τους διώξει από τη γη των Τσιγγάνων.

Ταγματάρχης Φίλιππ

Κάτι σαν θεός στην περιοχή. Φιλικός, εξυπηρετικός, έχει υπό την προστασία του τους πάντες.

Κυρία Ρότζερς

Μητέρα του Μάικλ. Μια γυναίκα ψυχρή, που κρύβει τα συναισθήματά της πολύ βαθιά μέσα της. Γνωρίζει τον χαρακτήρα του γιου της, και αυτό την κάνει να ανησυχεί περισσότερο για το μέλλον του.

Κόρα Βαν Στάιβεσαντ

Μητριά της Έλι. Η αντιπάθεια είναι αμοιβαία ανάμεσα σε αυτήν και την προγονή της. Την καλή σχέση όμως ανάμεσά τους φαίνεται να διατηρεί ένα πλουσιοπάροχο επίδομα.

Άντριου Λίπινκοτ

«Θεός», διαχειριστής της περιουσίας της Έλι. Δαιμόνιος και πανέξυπνος, είναι εκεί για να προφυλάσσει τα συμφέροντα της οικογένειας Γκάτμαν και κυρίως της Έλι.

Κλόντια Χάρντκασλ

Φίλη της Έλι από το χωριό, μοιράζονται την ίδια αγάπη για τα άλογα και την ιππασία. Ετεροθαλής αδελφή του Σαντόνιξ, για τον οποίο τα συναισθήματά της είναι αμφιλεγόμενα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Στο τέλος μου βρίσκεται η αρχή μου... Μία ρήση που ακούω να αναφέρεται συχνά. Ακούγεται σωστή, αλλά τι σημαίνει στ' αλήθεια;

Υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο σημείο που μπορεί να δείξει κάποιος με το δάχτυλο και να πει: «Όλα ξεκίνησαν αυτή τη συγκεκριμένη ημέρα, σε αυτό το συγκεκριμένο μέρος, αυτή τη συγκεκριμένη ώρα και με αφορμή αυτό το συγκεκριμένο περιστατικό;»

Μήπως η ιστορία μου ξεκίνησε τη στιγμή κατά την οποία το βλέμμα μου έπεσε στην αναγγελία διεξαγωγής δημοπρασίας, η οποία ήταν αναρτημένη στον τοίχο του Τζορτζ εντ Ντράγκον και ανακοίνωνε την εκποίηση ενός μεγάλης αξίας ακινήτου, του Τάουερς, ενώ ταυτόχρονα έδινε λεπτομερή στοιχεία για την έκταση και το εμβαδόν του, μαζί με μια μάλλον ωραιοποιημένη περιγραφή του κτιρίου, όπως σίγουρα θα ήταν την εποχή της δόξας του, πριν από ογδόντα με εκατό χρόνια περίπου;

Δεν έκανα κάτι συγκεκριμένο, απλώς έκοβα βόλτες για να περάσει η ώρα στον κεντρικό δρόμο του Κίνγκστον Μπίσοπ, ένα μέρος μάλλον αδιάφορο, χωρίς κάτι το αξιομνημόνευτο. Τότε ήταν που πρόσεξα την αναγγελία της δημοπρασίας. Γιατί άραγε; Μήπως η μοίρα είχε θελήσει να με ανακατέψει στις βρομοδουλειές της; Ή μήπως μου έτεινε το χρυσαφένιο χέρι της για ένα ευνοϊκό γύρισμα της τύχης; Μπορείτε να το ερμηνεύσετε όπως εσείς θέλετε.

Από την άλλη, θα μπορούσατε να πείτε πως όλα άρχισαν από-

του γνώρισα τον Σαντόνιξ, στη διάρκεια των περιπάτων που κάναμε μαζί. Κλείνω τα μάτια και λες και τον βλέπω ολοζώντανο μπροστά μου: τα αναποκοκκινισμένα μάγουλα, τα ακτινοβόλα μάτια, την κίνηση του δυνατού και ταυτόχρονα λεπτού χεριού που εκπονούσε σχέδια και υψομετρικές μελέτες κτιρίων. Ενός κτιρίου ειδικότερα, ενός όμορφου σπιτιού που δεν έβλεπα την ώρα να αποκτήσω!

Εκείνη τη στιγμή, η λαχτάρα μου για ένα σπίτι, για μία καλοχτισμένη και χαριτωμένη κατοικία που όμοιά της δεν είχα ελπίδες να κατέχω ποτέ, εκφράστηκε με λόγια. Ήταν μια χαρμόσυνη φαντασίωση που μοιραστήκαμε οι δυο μας, εκείνο το σπίτι που ο Σαντόνιξ θα έχτιζε για μένα – αν ζούσε αρκετά για να το χτίσει. . .

Στα όνειρά μου, έβλεπα τον εαυτό μου να ζει σ' εκείνο το σπίτι μαζί με το κορίτσι που αγαπούσα. Ήταν το σπίτι στο οποίο, ακριβώς όπως συμβαίνει στα ανόητα, παιδιάστικα παραμύθια, θα ζούσαμε «όλοι καλά κι εμείς καλύτερα». Καθαρές φαντασιώσεις, ανοσιείες, κι όμως βαθιά μέσα μου είχαν ξυπνήσει ένα σαρωτικό κύμα πόθου για κάτι που, κατά πάσα πιθανότητα, δε θα γινόταν ποτέ δικό μου.

Ή, αν αυτή η ιστορία ήταν μία ιστορία αγάπης – και *είναι* μία ιστορία αγάπης, σας το ορκίζομαι –, τότε γιατί να μην ξεκινούσε στο μέρος όπου αντίκρισα για πρώτη φορά την Έλι; Ανάμεσα στα σκούροχρωμα έλατα που ορθώνονταν στη Γη της Τσιγγάνας.

Η Γη της Τσιγγάνας. . . Ναι, ίσως είναι καλύτερα να ξεκινήσω από εκεί, από τη στιγμή που έστρεψα την πλάτη στην αναγγελία της δημοπρασίας με ένα ανάλαφρο ρίγος, επειδή ένα ολόμαυρο σύννεφο είχε κρύψει τον ήλιο, κι έκανα μια αστόχαστη ερώτηση σε έναν ντόπιο που έτυχε να κλαδεύει αφηρημένα έναν φράχτη παραδίπλα.

«Πώς είναι αυτό το σπίτι; Το Τάουερς;»

Ακόμη θυμάμαι την αλλόκοτη έκφραση του άντρα όταν με στραβοκοίταξε και μου απάντησε:

«Εμείς οι κοντοχωριανοί δεν το λέμε έτσι. Τι σόι όνομα είναι τούτο;» απόρησε, ρουθουνίζοντας με αποδοκιμασία. «Αυτοί που

έμεναν εκεί το έλεγαν Τάουερς, αλλά πάνε χρόνια από τότε». Και ρουθούνησε ξανά.

Τον ρώτησα πώς το έλεγε εκείνος και το βλέμμα του λόξεψε πάλι. Το γερασμένο, ρυτιδιασμένο μούτρο του στράφηκε αλλού, με το παράξενο συνήθιο που έχουν οι άνθρωποι της υπαίθρου να μη σου μιλάνε καταπρόσωπο, αλλά εσιτάζοντας κάπου αλλού, πίσω σου, σάμπως να βλέπουν κάτι που εσύ δεν μπορείς να δεις.

«Εδώ στα μέρη μας το λέμε “Γη της Τσιγγάνας”».

«Γιατί το λέτε έτσι;» απόρησα.

«Φταίει κάποια ιστορία, δεν ξέρω και πολλά. Καθένας ξεφουρνίζει το δικό του». Και συνέχισε: «Τέλος πάντων, εκεί γίνονται όλα τα ατυχήματα».

«Αυτοκινητικά;»

«Κάθε λογής ατύχημα. Με αυτοκίνητα τα περισσότερα στις μέρες μας. Παλιότοπος εκεί κάτω, βλέπεις».

«Αν είναι κακός ο δρόμος», είπα, «το καταλαβαίνω να γίνονται ατυχήματα».

«Το δημοτικό συμβούλιο έστησε μια πινακίδα πως είναι επικίνδυνο, αλλά πήγε χαμένη. Όσα ατυχήματα είχαμε πριν, τόσα έχουμε και τώρα».

«Γιατί “της Τσιγγάνας”;» ρώτησα.

Το βλέμμα του ξεγλίστρησε ξανά και η απάντηση που μου έδωσε ήταν ασαφής και αόριστη.

«Λέγονται πολλά. Κάποτε αυτή η γη ανήκε σε Τσιγγάνους, λένε, αλλά τους έδιωξαν κι εκείνοι έριξαν κατάρα».

Γέλασα.

«Μωρέ, γέλα όσο θες», είπε ο άντρας, «αλλά υπάρχουν καταραμένα μέρη. Εσείς τα ξυπνοπούλια από την πόλη δε σκαμπάζετε γρι από αυτά, αλλά καταραμένα μέρη υπάρχουν, και τούτο είναι ένα τέτοιο μέρος. Στο ορυχείο σκοτώθηκαν άνθρωποι όταν έβγαζαν την πέτρα για να το χτίσουν. Κι ένα βράδυ, ο γερο-Τζόρντι γκρεμίστηκε από τη γέφυρα κι έσπασε το κεφάλι του».

«Μεθυσμένος;» είπα.

«Μπορεί και να 'ταν. Του άρεσε να τα κουτσοπίνει, είναι αλήθεια. Αλλά πολλοί παραπατάνε μεθυσμένοι και πέφτουν άσχημα, χωρίς να παθαίνουν μεγάλη ζημιά. Ο Τζόρντι, όμως, την έσπασε την κεφαλα του. Εκεί χάμω», είπε, δείχνοντας τον πευκόφυτο λόφο πίσω του, «στη Γη της Τσιγγάνας».

Ναι, υποθέτω πως έτσι άρχισαν όλα. Όχι πως έδωσα ιδιαίτερη σημασία εκείνη τη στιγμή. Απλώς έτυχε να το θυμηθώ. Αυτό είναι όλο. Σκέφτομαι —όποτε σκέφτομαι καθαρά, δηλαδή— πως το μεγέθυνα κάπως στο μυαλό μου. Δεν ξέρω αν ήταν πριν ή μετά που ρώτησα αν υπήρχαν ακόμη Τσιγγάνοι στην περιοχή. Όχι πολλοί, μου απάντησε. Η αστυνομία τούς έδιωχνε από παντού, είπε.

«Γιατί δεν τους συμπαθεί κανείς;» ρώτησα.

«Γιατί είναι κλεφταράδες», απάντησε επικριτικά. Ύστερα με περιεργάστηκε με μεγαλύτερη προσοχή. «Δε φαντάζομαι να έχεις τσιγγάνικο αίμα, ε;» ρώτησε και με στραβοκοίταξε.

Απάντησα πως, και να είχα, δεν το γνώριζα. Είναι αλήθεια πως μοιάζω λίγο με Τσιγγάνο. Ίσως γι' αυτό με είχε συναρπάσει το όνομα «Γη της Τσιγγάνας». Ίσως, σκεφτόμουν, έτσι όπως στεκόμουν εκεί και του χαμογελούσα, διασκεδάζοντας με τη συνομιλία μας, ίσως και να είχα μια στάλα τσιγγάνικο αίμα.

Η Γη της Τσιγγάνας. Ανηφόρισα τον γεμάτο στροφές δρόμο που έβγαζε από το χωριό, κωνόταν σαν φίδι ανάμεσα από τα σκουρόχρωμα δέντρα και οδηγούσε στην κορυφή ενός λόφου, από όπου μπορούσα να δω τη θάλασσα και τα πλοία της. Ήταν μια υπέροχη εικόνα που με έκανε να αναρωτηθώ, όπως συχνά κάνουν οι άνθρωποι: Πώς θα ήταν, άραγε, αν η Γη της Τσιγγάνας ήταν δική μου γη; Έτσι απλά... Δεν ήταν παρά μία παράλογη σκέψη. Όταν πέρρασα ξανά μπροστά από τον άντρα που κλάδευε τον φράχτη, τον άκουσα να λέει:

«Αν θέλεις Τσιγγάνους, μπορείς να δεις την κυρία Λι. Ο ταγματάρχης τής έχει παραχωρήσει μια καλύβα για να μένει».

«Ποιος ταγματάρχης;» ρώτησα.

«Μα... ο ταγματάρχης Φίλιπς, φυσικά», απάντησε κατάπλη-

κτος ο άντρας. Έδειχνε φανερά ενοχλημένος που τολμούσα να ρωτήσω! Υπέθεσα πως ο ταγματάρχης Φίλποτ ήταν κάτι σαν θεός στην περιοχή. Όσο για την κυρία Λι, φαντάστηκα πως την είχε υπό την προστασία του και τη στήριζε οικονομικά. Οι Φίλποτ θα έπρεπε να είχαν περάσει εκεί όλη τους τη ζωή και λίγο-πολύ εξουσίαζαν εκείνο το μέρος.

Ευχήθηκα στον άνθρωπο να έχει μία καλή ημέρα και στράφηκα να φύγω, όταν τον άκουσα να λέει:

«Μένει στην τελευταία καλύβα, στο τέρμα του δρόμου. Μάλλον θα τη βρεις έξω. Δεν της αρέσει να μένει μέσα στο σπίτι. Όπως δεν αρέσει σε κανέναν από όσους έχουν τσιγγάνικο αίμα».

Κι έτσι ήταν που βρέθηκα να κατηφορίζω τον δρόμο σφυρίζοντας και να συλλογιέμαι τη Γη της Τσιγγάνας. Κόντευα να ξεχάσω τι μου είχε πει, όταν αντίκρισα μία ψηλή, ηλικιωμένη γυναίκα με μαύρα μαλλιά, που με κοίταζε πίσω από τον φράχτη ενός κήπου. Κατάλαβα μεμιάς πως ήταν η κυρία Λι, έτσι, σταμάτησα και τηςμίλησα.

«Έμαθα πως μπορείτε να μου πείτε κάποια πράγματα για τη Γη της Τσιγγάνας», είπα.

Με κοίταξε πίσω από ένα μπερδεμένο, μαύρο τσουλούφι και είπε:

«Δεν έχω καμιά σχέση με αυτό το μέρος, νεαρέ. Άκου τη συμβουλή μου και ξέχνα το. Είσαι όμορφο παλικάρι. Τίποτε καλό δεν έχει βγει από τη Γη της Τσιγγάνας, και ούτε θα βγει ποτέ».

«Είδα ότι πωλείται», είπα.

«Τώρα μάλιστα. Να δω ποιος άμυαλος θα την αγοράσει».

«Ποιος λέτε να την αγοράσει;»

«Είναι ένας εργολάβος οικοδομών που την έχει βάλει στο μάτι. Και όχι μόνο ένας. Θα πουληθεί φτηνά, θα δεις».

«Γιατί να πουληθεί φτηνά;» ρώτησα με περιέργεια. «Είναι ένα θαυμάσιο ακίνητο».

Δε μου έδωσε απάντηση.

«Αν υποθέσουμε πως το αγοράζει φτηνά ένας εργολάβος, τι θα κάνει στη συνέχεια;»

Η γυναίκα χαχάνισε. Ήταν ένα γέλιο κακόβουλο, δυσάρεστο.

«Θα κατεδαφίσει το σπίτι που έχει χαλάσει και θα χτίσει άλλο, φυσικά. Είκοσι, μπορεί και τριάντα, σπίτια, κι όλα καταραμένα».

Αγνόησα το τελευταίο μέρος της πρότασης.

«Αυτό θα ήταν κρίμα», ξεστόμισα, προτού προλάβω να συγκρατηθώ. «Τεράστιο κρίμα».

«Α, δε χρειάζεται να ανησυχείς. Δεν πρόκειται να τα χαρούν, κανένας από δαύτους, ούτε αυτοί που θα τα αγοράσουν, ούτε εκείνοι που θα τα χτίσουν με τούβλα καιτσιμέντο. Όλο και κάποιος πόδι θα παραπατήσει στη σκάλα, όλο και κάποιος φορτηγό θα ντεραπάρει φορτωμένο, όλο και κάποια πλάκα θα γλιστρήσει από τη σκεπή και θα βρει τον στόχο της. Το ίδιο και τα δέντρα, που θα σωριαστούν καταγής σε κάποιο ξαφνικό μπουρίνι. Α, θα το δεις! Κανείς δε θα βγει κερδισμένος από τη Γη της Τσιγγάνας. Καλά θα κάνουν να αφήσουν το μέρος στην ησυχία του. Θα δεις, θα δεις». Κατένευσε ζωηρά και ύστερα μονολόγησε χαμηλόφωνα: «*Καμιά τύχη δεν περιμένει εκείνους που θα μπλεχτούν με τη Γη της Τσιγγάνας. Πάντα έτσι γινόταν*».

Γέλασα κι εκείνη είπε κοφτά:

«Μη γελάς, παλικάρι. Τώρα γελάς και θαρρώ πως μια μέρα θα κλαις. Ούτε το σπίτι ούτε το κτήμα ήταν γούρικα ποτέ».

«Τι έγινε με το σπίτι;» ρώτησα. «Γιατί έμεινε τόσο καιρό άδειο; Γιατί το άφησαν να γκρεμιστεί;»

«Οι τελευταίοι ένοικοι πέθαναν. Όλοι τους».

«Πώς πέθαναν;» ρώτησα από περιέργεια.

«Καλύτερα να μην ξαναμιλήσουμε γι' αυτό. Αλλά κανείς δε θέλησε να ζήσει εκεί μετά από αυτό. Έμεινε να μουκλιάζει και να μαραζώνει. Ξεχάστηκε και καλό θα είναι να μείνει ξεχασμένο».

«Θα μπορούσατε να μου πείτε την ιστορία, όμως», είπα, σε μια απόπειρα να τη μεταπειίσω. «Γνωρίζετε τα πάντα γι' αυτό το μέρος».

«Δε μου αρέσουν οι πολλές κουβέντες για τη Γη της Τσιγγάνας».

Στη συνέχεια χαμήλωσε τη φωνή της, μέχρι που έφτασε να θυμίζει προσποιητό κλαψούρισμα ζητιάνας. «Αν θέλεις, ομορφόπαιδο,

μπορώ να σου πω τη μοίρα σου. Ασήμωσε και θα σου την πω. Εί-
σαι από εκείνους που θα πάνε μακριά μια από αυτές τις μέρες».

«Δεν πιστεύω σε μοίρες κι ανοησίες», είπα, «ούτε κι έχω αση-
μένια νομίσματα – που να μου περισσεύουν, εννοείται».

Πλησίασε κι άλλο και συνέχισε τα παρακάλια.

«Έλα, έξι πένες όλες κι όλες. Θα το κάνω για έξι πένες. Τι είναι
έξι πένες; Σιγά τα χρήματα, τίποτε δεν είναι. Θα το κάνω για έξι πέ-
νες, επειδή είσαι όμορφο παλικάρι, ετοιμόλογος και καταφερτζής.
Μπορεί αυτά να είναι τα χαρίσματα που θα σε φτάσουν μακριά».

Έβγαλα ένα νόμισμα των έξι πενών από την τσέπη μου, όχι
επειδή πίστευα κάποια από τις γελοίες προλήψεις της, αλλά επει-
δή, για κάποιον λόγο, μου άρεσε αυτή η ηλικιωμένη απατεώνισσα,
έστω κι αν την είχα καταλάβει. Εκείνη άρπαξε το νόμισμα και είπε:

«Δώσε μου το χέρι σου, λοιπόν. Και τα δύο χέρια».

Πήρε τα χέρια μου στα ροζιασμένα, γαμπιά δάχτυλά της και πε-
ριεργάστηκε τις ανοιχτές παλάμες. Για μερικές στιγμές έμεινε αμί-
λητη. Ύστερα άφησε τα χέρια μου να πέσουν απότομα, σχεδόν σαν
να τα έσπρωχνε μακριά της, κι έκανε ένα βήμα πίσω.

«Αν ξέρεις το καλό σου», είπε με βραχνή φωνή, «θα αφήσεις
πίσω σου τη Γη της Τσιγγάνας και δε θα γυρίσεις ποτέ ξανά! Αυτή
είναι η καλύτερη συμβουλή που μπορώ να σου δώσω. Μην ξα-
ναγυρίσεις».

«Για ποιον λόγο; Γιατί να μην ξαναγυρίσω;»

«Επειδή θα σε προσμένουν θλίψεις, απώλειες και κίνδυνοι. Θα
σε προσμένουν βάσανα, φρικτά και τρομερά. Ξέχνα πως είδες αυ-
τόν τον τόπο. Σε προειδοποιώ».

«Αν είναι δυνατόν να—»

Αλλά η γριά είχε ήδη κάνει μεταβολή και κατευθυνόταν προς
την καλύβα. Μπήκε και βρόντηξε την πόρτα πίσω της. Δεν είμαι
δαισιδαίμων. Πιστεύω στην τύχη, εννοείται, ποιος δεν πιστεύει; Αλ-
λά όχι σε βλακώδεις προλήψεις για γκρεμισμένα σπίτια που εί-
ναι καταραμένα. Και όμως, είχα την άβολη αίσθηση πως εκείνο
το καταχθόνιο, γέρικο πλάσμα είχε *όντως* δει κάτι στα χέρια μου.

Κοίταξα τις δύο απλωμένες παλάμες μου. Τι μπορούσε να δει κάποιος στις παλάμες ενός ανθρώπου; Η μαντεία ήταν πέρα για πέρα ανοησία, ένα κόλπο για να σου αποσπούν χρήματα, βασισμένοι στη βλακώδη ευπιστία σου. Ανασήκωσα το βλέμμα στον ουρανό. Ο ήλιος είχε κρυφτεί, η μέρα έμοιαζε διαφορετική τώρα. Κάτι σαν ίσκιος, ένα είδος απειλής. Μια καταιγίδα που πλησίαζε, σκέφτηκα. Είχε αρχίσει να σηκώνεται αγέρας, τα φύλλα τρεμούλιαζαν στα δέντρα. Άρχισα να σφυρίζω για να αναπτερώσω το ηθικό μου και πήρα τον δρόμο που διέσχιζε το χωριό.

Έριξα ξανά μια ματιά στην τοικοκολλημένη αναγγελία της δημοπρασίας και κράτησα μια νοερή σημείωση για την ημερομηνία. Δεν είχα παρευρεθεί ποτέ σε πλειστηριασμό ακινήτων, αλλά έκανα τη σκέψη να πάω και να παρακολουθήσω τον συγκεκριμένο. Θα ήταν ενδιαφέρον να δω ποιος θα αγόραζε το Τάουερς. Για την ακρίβεια, θα ήταν ενδιαφέρον να δω ποιος θα γινόταν ιδιοκτήτης της Γης της Τσιγγάνας. Ναι, νομίζω τότε ήταν που άρχισαν όλα... Μια καταπληκτική ιδέα άστραψε στο μυαλό μου. Θα πήγαινα και θα υπέβαλλα προσφορά για τη Γη της Τσιγγάνας! Θα ανταγωνιζόμουν τους ντόπιους εργολάβους! Εκείνοι θα τα παρατούσαν απογοητευμένοι, επειδή θα είχαν ελπίσει πως θα το αγόραζαν φτηνά. Θα το αγόραζα εγώ, λοιπόν, και ύστερα θα πήγαινα να βρω τον Ρούντολφ Σαντόνιξ και θα του έλεγα «Χτίσε μου ένα σπίτι στο κτήμα που αγόρασα». Και αμέσως μετά θα έβρισκα μία κοπέλα, μια υπέροχη κοπέλα, και θα ζούσαμε όλοι καλά κι εμείς καλύτερα.

Έκανα συχνά όνειρα αυτού του είδους. Δεν κατέληγαν πουθενά, φυσικά, αλλά ήταν διασκεδαστικά. Αυτό πίστευα εκείνη την εποχή. Διασκεδαστικά! Θεέ μου, διασκεδαστικά! Αχ, και να ήξερα...

Από καθαρή τύχη και μόνο βρέθηκα στην περιοχή της Γης της Τσιγγάνας εκείνη την ημέρα. Είχα νοικιάσει αυτοκίνητο και μετέφερα κάποια άτομα από το Λονδίνο για να παρευρεθούν σε μία πώληση – όχι σπιτιού, αλλά των αντικειμένων που περιείχε. Ήταν ένα μεγάλο και ιδιαίτερα άσχημο σπίτι στις παρυφές της πόλης. Τα άτομα που μετέφερα ήταν ένα ηλικιωμένο ζευγάρι που ενδιαφερόταν ιδιαίτερα –εξ όσων άκουγα άθελά μου από τις συζητήσεις τους– για μία συλλογή από *rapier mâché*, ό,τι κι αν ήταν αυτό. Η μοναδική φορά που είχα ακούσει αυτές τις λέξεις ήταν όταν τις είχε αναφέρει η μητέρα μου μιλώντας για λεκάνες για το πλύσιμο των πιάτων. Είχε πει πως οι λεκάνες από *rapier mâché* ήταν πολύ καλύτερες από τις πλαστικές. Δεν καταλάβαινα για ποιον λόγο ένα πλούσιο ζευγάρι ήταν διατεθειμένο να κάνει ολόκληρο ταξίδι για να αγοράσει μία τέτοια συλλογή.

Όπως και να 'χε, αποθήκευσα στο μυαλό μου αυτό το γεγονός, σχεδιάζοντας να το ψάξω σε ένα λεξικό για να μάθω τι ήταν επιτέλους αυτό το *rapier mâché*. Σίγουρα, πάντως, ήταν κάτι για το οποίο οι άνθρωποι θεωρούσαν πως άξιζε τον κόπο να νοικιάσουν αυτοκίνητο και να ταξιδέψουν στην επαρχία, για να υποβάλουν προσφορά σε έναν πλειστηριασμό. Μου άρεσε να μαθαίνω. Εκείνη την εποχή ήμουν είκοσι δύο χρόνων και, με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, είχα συγκεντρώσει ουκ ολίγες γνώσεις. Ήξερα αρκετά περί αυτοκινήτων και ήμουν αρκετά καλός μηχανικός και

προσεκτικός οδηγός. Κάποτε δούλευα με άλογα στην Ιρλανδία. Παραλίγο να μπλεχτώ με μια συμμορία ναρκωτικών, αλλά η λογική πρυτάνευσε και ξέφυγα εγκαίρως. Το επάγγελμα του σοφέρ για μία σοβαρή εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων δεν ήταν διόλου άσκημο. Έβγαζες καλά λεφτά από τα φιλοδωρήματα. Ούτε και ήταν ιδιαίτερα επίπονη δουλειά. Αλλά ήταν βαρετή.

Παλιότερα, τα καλοκαίρια, δούλευα στο μάζεμα των φρούτων. Δεν ήταν καλοπληρωμένη δουλειά, αλλά διασκεδάζα. Είχα δοκιμάσει κάμποσα πράγματα. Είχα δουλέψει σερβιτόρος σε κάποιο ξενοδοχείο τρίτης κατηγορίας, ναυαγοσώστης το καλοκαίρι σε παραλία, πλανόδιος πωλητής για εγκυκλοπαίδειες και ηλεκτρικές σκούπες, και άλλα πολλά. Μια εποχή, είχα ασχοληθεί με την κηπουρική σε έναν βοτανικό κήπο, και είχα μάθει λίγα πράγματα για τα λουλούδια.

Ποτέ δεν έμενα πολύ σε μια δουλειά. Για ποιον λόγο; Έβρισκα ενδιαφέρον σχεδόν οτιδήποτε κι αν έκανα. Ορισμένες δουλειές ήταν πιο δύσκολες από άλλες, αλλά εμένα δε με πείραζε. Δεν είμαι φυγόπονος. Για την ακρίβεια, είμαι αεικίνητος. Θέλω να πάω παντού, να δω τα πάντα, να κάνω τα πάντα. Θέλω να ανακαλύψω κάτι. Ναι, αυτό είναι. Θέλω να ανακαλύψω κάτι.

Από τη μέρα που τέλειωσα το σχολείο ήθελα να ανακαλύψω κάτι, αλλά δεν ήξερα τι θα ήταν αυτό. Ήταν απλώς κάτι που αναζητούσα με έναν ακαθόριστο, δύσθυμο τρόπο. Βρισκόταν κάπου κι αργά ή γρήγορα θα μάθαινα γι' αυτό. Ίσως ήταν μία κοπέλα... Μου αρέσουν οι κοπέλες, αλλά καμία από όσες είχα γνωρίσει δεν ήταν τόσο σημαντική... Κάθε κοπέλα που είχα μου άρεσε, αλλά μετά χαράς προχωρούσα στην επόμενη. Ήταν σαν τις δουλειές που έκανα. Ήταν μια χαρά για ένα μικρό διάστημα, μέχρι που μπούχιζα κι ένιωθα την ανάγκη να προχωρήσω παρακάτω. Από το τέλος του σχολείου και μετά, πηδούσα από το ένα πράγμα στο άλλο.

Πολλοί ήταν αυτοί που αποδοκίμαζαν τον τρόπο που ζούσα. Υποθέτω πως νοιάζονταν για το καλό μου. Και αυτό επειδή δεν κατανούσαν ούτε τα βασικά για μένα. Ήθελαν να βρω ένα καλό κο-

ρίτσι, να κάνω οικονομίες, να παντρευτώ και να τακτοποιηθώ σε μια καλή δουλειά. Και αυτό θα διαρκούσε μέρες, χρόνια, μια αιωνιότητα... Μόνο που όλα αυτά δεν ταίριαζαν στον υποφαινόμενο. Σίγουρα υπήρχε κάτι καλύτερο. Κάτι περισσότερο από όλη αυτή την πειθήνια ασφάλεια, από το παλιό, καλό κράτος πρόνοιας που πορεύεται μαζί σου τρεκλίζοντας με την πατερίτσα του! Το δίκως άλλο, σκεφτόμουν, σε έναν κόσμο όπου ο άνθρωπος κατάφερε να στείλει δορυφόρους στον ουρανό κι όπου γίνονται συζητήσεις για το πώς θα επισκεφτούμε τα αστέρια, θα πρέπει να υπάρχει *κάτι* που σε συναρπάζει, που κάνει την καρδιά σου να σκιρτάει, που αξίζει τον κόπο να γυρίσεις ολόκερο τον κόσμο για να το βρεις! Μια μέρα, θυμάμαι, κατηφόριζα την Μποντ Στριτ. Εκείνη την εποχή εργαζόμουν ως σερβιτόρος και πήγαινα για δουλειά. Περπατούσα αργά, χαζεύοντας παπούτσια σε κάποια βιτρίνα. Ήταν κομψά και σιλάτα, σαν κι αυτά που βλέπεις στις διαφημίσεις των εφημερίδων. «Αυτό που φοράει ένας κομψός άνδρας σήμερα», λέει η λεζάντα και συνήθως ακολουθεί η φωτογραφία του εν λόγω κομψού άντρα. Τις περισσότερες φορές, πιστέψτε με, μοιάζει εντελώς ανόητος! Κάποτε με έκαναν να γελάω αυτές οι διαφημίσεις.

Άφησα τα παπούτσια και πέρασα στην επόμενη βιτρίνα. Ήταν ένα κατάστημα με πίνακες. Στη βιτρίνα μοστράρονταν μόνο τρεις πίνακες, καλλιτεχνικά τοποθετημένοι, με τη χαλαρή πτυχή ενός βελούδου σε ουδέτερη απόχρωση να κρέμεται επιμελώς τακτοποιημένη πάνω από τη γωνία μίας επίχρυσης κορνίζας. Κομψή επιτήδευση, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ. Δε σκαμπάζω πολλά από τέχνη. Κάποτε, από περιέργεια και μόνο, επισκέφτηκα την Εθνική Πινακοθήκη και λίγο έλειψε να πάθω κατάθλιψη. Τεράστιες, γυαλιστερές εικόνες από μάχες σε βραχώδη λαγκάδια, αποστεωμένοι άγιοι, τρυπημένοι με βέλη. Πορτρέτα κυριών προχωρημένης ηλικίας, που χαμογελούσαν ναζιάρικα, τυλιγμένες σε μετάξι, βελούδα και δαντέλες. Τότε ήταν που κατέληξα στο συμπέρασμα πως η τέχνη δεν έκανε για εμένα. Αλλά ο πίνακας που κοίταζα τώρα ήταν αρκετά διαφορετικός. Στη βιτρίνα υπήρχαν τρεις

πίνακες. Ένα τοπίο, μια καθημερινή σκηνή εξοχής. Μία γυναίκα, ζωγραφισμένη με τόσο αστειό τρόπο και με τόσο αφύσικες αναλογίες, που μετά βίας καταλάβαινες πως ήταν γυναίκα. Υποθέτω αυτό είναι που λέμε *art nouveau*. Δεν ξέρω τι ήθελε να πει. Ο τρίτος πίνακας ήταν από εκείνους που μου αρέσουν. Δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ. Ήταν... πώς να το περιγράψω; Ήταν *λιτός*. Κάμποσος άδειος χώρος και λίγοι φαρδιοί κύκλοι διαφορετικών μεγεθών, ο ένας μέσα στον άλλον, αν μπορούμε να το θέσουμε έτσι. Όλοι σε διαφορετικά χρώματα, ασυνήθιστα χρώματα, που δε θα περίμενες να δεις. Εδώ κι εκεί, μερικές ασαφείς πιναλίες από χρώμα, που δεν έδειχναν να σημαίνουν κάτι. Μόνο που, με κάποιον τρόπο, *σήμαιναν* κάτι! Δεν είμαι καλός στις περιγραφές. Το μόνο που μπορώ να πω είναι πως σε έκανε να μη θέλεις να τραβήξεις το βλέμμα σου.

Απλώς στεκόμουν εκεί με μια αλλόκοτη αίσθηση, σάμπως να μου είχε συμβεί κάτι το εξαιρετικά ασυνήθιστο. Εκείνα τα παπούτσια, λοιπόν, θα μου άρεσε να τα φορέσω. Θέλω να πω, δίνω ιδιαίτερη σημασία στα ρούχα μου. Μου αρέσει να ντύνομαι καλά για να κάνω εντύπωση, αλλά ποτέ δεν είχα σκεφτεί στα σοβαρά το ενδεχόμενο να αγοράσω παπούτσια από την Μποντ Στριτ. Ξέρω πόσο εξωφρενικές είναι οι τιμές που ζητάνε εκεί. Το συγκεκριμένο ζευγάρι θα μπορούσε να κοστίζει ακόμη και δεκαπέντε λίρες. Χειροποίητα, υποτίθεται, πράγμα που, για κάποιον λόγο, τα κάνει ακόμη πιο ακριβά. Καθαρή σπατάλη και τίποτε περισσότερο. Φινετσάτα παπούτσια, σύμφωνοι, αλλά πόσα πια να πληρώσει κάποιος για φινετσα; Προσωπικά, πατάω τα πόδια μου γερά στη γη.

Αυτός ο πίνακας, όμως, πόσο να κόστιζε; αναρωτήθηκα. Και αν υποθέταμε πως ήθελα να τον αγοράσω; Είσαι τρελός, είπα μέσα μου. Αφού εσύ δεν τρελαίνεσαι για πίνακες – όχι συνήθως, εν πάση περιπτώσει. Αυτό ήταν αλήθεια. Αλλά ήθελα *αυτόν* τον πίνακα... Θα μου άρεσε να είναι δικός μου. Θα μου άρεσε να τον κρεμάσω κάπου και να κάθομαι να τον χαζεύω με τις ώρες, ξέροντας πως εγώ ήμουν ο κάτοχός του! Εγώ! Να θέλω να αγοράσω έναν πίνα-

κα. Τι θεότρελη ιδέα. Κοίταξα ξανά τον πίνακα. Ήταν παράλογο να τον θέλω, κι όπως και να 'χε, πιθανότατα δε θα μπορούσα να τον αγοράσω. Αν και, για να λέμε την αλήθεια, εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή, χάρη σε μία τυχερή πληροφορία για ένα άλογο, είχα τα κονδύλια. Κατά πάσα πιθανότητα, εκείνος ο πίνακας κόστιζε ένα κάρλο λεφτά. Είκοσι λίρες; Είκοσι πέντε; Εν πάση περιπτώσει, δεν έβλαπτε να ρωτήσω. Τι θα μου έκαναν, θα με έτρωγαν; Κι έτσι μπήκα στο κατάστημα, νιώθοντας μάλλον εριστικός κι έτοιμος να αμυνθώ.

Στο εντυπωσιακό εσωτερικό επικρατούσε μία σιωπή που θύμιζε εκκλησία. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι σε ουδέτερα χρώματα και υπήρχε ένας βελούδινος καναπές όπου μπορούσες να καθίσεις για να θαυμάσεις τους πίνακες. Ένας άντρας που έμοιαζε κάπως με τα μοντέλα στις διαφημίσεις των καλοντυμένων ανδρών πλησίασε για να με εξυπηρετήσει, μιλώντας με πνιχτή φωνή που ερχόταν σε αρμονία με το περιβάλλον. Περιέργως, δεν ήταν διόλου υπεροπτικός, όπως είναι συνήθως οι πωλητές στα ακριβά καταστήματα της Μποντ Στριτ. Άκουσε τι είχα να πω και ύστερα μετακίνησε τον πίνακα από τη βιτρίνα και τον στήριξε σε έναν τοίχο, κρατώντας τον στην ίδια θέση για να τον μελετήσω όση ώρα ήθελα. Και τότε έκανα τη σκέψη –όπως συνειδητοποιείς καμιά φορά ότι ξέρεις ακριβώς πώς λειτουργούν τα πράγματα– πως οι κανόνες που εφαρμόζονται σχεδόν παντού ίσως δεν ισχύουν για τους πίνακες. Κάποιος που μπαίνει σε ένα τέτοιο μέρος ντυμένος με ξεχειλωμένα, παλιά ρούχα και φθαρμένο πουκάμισο, μπορεί να αποδειχθεί πως είναι εκατομμυριούχος που απλώς θέλησε να επεκτείνει τη συλλογή του. Ή, θα μπορούσε να μπει ντυμένος με φτηνά και κραυγαλέα ρούχα, κάπως σαν εμένα, ίσως, αλλά η λαχτάρα του για έναν συγκεκριμένο πίνακα να ήταν τόση, που θα τον έκανε να μηχανευτεί τον τρόπο για να βρει το απαραίτητο κεφάλαιο.

«Εξαιρετικό δείγμα της δουλειάς του καλλιτέχνη», είπε ο άντρας που κρατούσε τον πίνακα.

«Πόσο κάνει;» ρώτησα κοφτά.

Η απάντηση με άφησε άναυδο.

«Είκοσι πέντε χιλιάδες», απάντησε με ευγενική φωνή ο άντρας. Όπως οι καλοί παίκτες του πόκερ, έτσι κι εγώ καταφέρνω να κρατάω κρυφά τα συναισθήματά μου. Παρέμεινα ανέκφραστος. Ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζω. Ο άντρας πρόσθεσε κάποιο όνομα που ακούστηκε ξενικό. Το όνομα του καλλιτέχνη, υποθέτω, μαζί με την πληροφορία πως ο πίνακας είχε βγει στην αγορά προερχόμενος από κάποιο σπίτι στην επαρχία, όπου οι άνθρωποι που έμεναν εκεί δεν είχαν ιδέα τι κρατούσαν στα χέρια τους. Συνέχισα το θέατρο κι αναστέναξα.

«Πολλά τα χρήματα, αλλά τα αξίζει, φαντάζομαι», είπα.

Είκοσι πέντε χιλιάδες λίρες. Αν ήταν δυνατόν!

«Ναι», συμφώνησε ο άντρας κι αναστέναξε με τη σειρά του. «Πράγματι». Σήκωσε τον πίνακα πολύ απαλά και τον μετέφερε ξανά στη βιτρίνα. Έπειτα με κοίταξε και χαμογέλασε. «Έχετε καλό γούστο», είπε.

Με κάποιον τρόπο, ένιωσα πως αυτός κι εγώ καταλαβαινόμασταν. Τον ευχαρίστησα και βγήκα στην Μποντ Στριτ.

«Κάναμε αυτό που μας είπε να μην κάνουμε. Δε θα τους επιτρέψω να με διώξουν», είπε και χτύπησε το πόδι της στο πάτωμα. «Δε θα επιτρέψω σε κανέναν να με διώξει!»

Ο Μάικλ Ρότζερς είχε ένα όνειρο: να χτίσει ένα σπίτι στη Γη της Τσιγγάνας, σ' ένα υπέροχο ελατόδασος με θέα στη θάλασσα. Ύστερα θα έβρισκε ένα κορίτσι και θα ζούσαν εκεί ευτυχισμένοι. Όμως τον μαγικό αυτόν τόπο σκιάζει μια κατάρρα. Εκεί συμβαίνουν παράξενα ατυχήματα... Ίσως ο Μάικλ έπρεπε να είχε ακούσει την προειδοποίηση των ντόπιων πριν προχωρήσει: «Καμιά τύχη δεν περιμένει εκείνους που θα μπλεχτούν με τη Γη της Τσιγγάνας». Γιατί τώρα πρόκειται να μάθει τι σημαίνει σ' αλήθεια το παλιό ρητό: «Στο τέλος μου βρίσκεται η αρχή μου».

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23854

Γ Ι Α   Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ   Μ Ε   Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ